

Karczewicz Ágnes: Cinege-mesék hétről hétre

A csillagok háborúja (Hogyan vált óvodai projektté a történet?)

Mai történetem arról szól, hogy hogyan és miért is kellett, hogy beemeljük a témáink közé ezt a sokak által szeretett vagy elutasított „felnőtt mesét”. Mielőtt azonban erről írnék, megosztanám veletek az egyik „csoport hagyományunkat”, mely nem más, mint az, hogy időről időre hagyunk „szabad sávokat” az éves tervben, melyekhez a gyerekek találhatnak ki témákat. Havonta, két havonta elhangzik a kérdés:

- *Mivel játszunk az elkövetkezendő napokban, hetekben?* – és a gyerekeink már zúdítják is ránk az ötleteiket: a munkagépekkel, „Jégvarázssal”, kövekkel, kalózokkal, békákkal és mi, mint egy jó jegyzőkönyvvezető felírjuk ezeket. Amikor már mindenki elmondta a saját elképzelését, akkor jön a „szavazás”: egy-egy téma felolvasása után magasba lendülnek a kezek és mi számolunk. (Sokszor több körben is, ha „egyenlő” a szavazatok száma) és az az ötlet válik az elkövetkezendő időszak központi fogalmává, mely a legtöbb szavazatot kapta.

A legutolsó „témaválasztó” beszélgető-körben nagyon nagy számmal nyert a Csillagok háborúja, hiszen volt, aki látta, volt, aki a másiktól hallotta (és abba most nem megyek bele, hogy ez miért is van így), de az biztos, hogy már hetek óta érződött a csoport játékában, hogy foglalkoztatja őket.

Az eredményen egy kicsit sem csodálkoztam, hiszen több, mint 30 éve már átéltem ugyanezt. Az akkori „rajongókkal” az első lépésben csillagokat, bolygókat, űrhajókat barkácsoltunk. Aztán mindenki kitalálhatta és benépesíthette a saját bolygóját. A mai napig emlékszem arra, hogy a saját bolygótól kezdve (ahol egerek éltek), a cseresznyebolygón át minden megtalálható volt. A bolygókról és a rajtuk élők életéről történetek, mesék születtek, ezeket összefűzve könyvvé, ajándékká váltak év végén, de most mi legyen?

Törtük a fejünket kolléganőmmel, Krisztával és arra jutottunk, hogy „zöld óvoda” lévén valamilyen újrahasznosítással kellene összekötnünk a témát és - ha hiszitek, ha nem - a gyerekek már megint a segítségünkre siettek:

- Barkácsoljunk dobozokból! – hangzott el a kívánság és munkához láttunk.

Száz számra gyűltek az otthonról hozott dobozok, fogaskerekek, csavarok, alátétek és készültek az úrhajók, robotok. Annyi volt belőlük, hogy már nem fértek el a csoportszobába, hiszen sok család otthon is fűrt, faragott, ragasztott, sőt az oviba is be-beálltak a szülők egy-egy ötlet megvalósítására. A helyszűke adta az ötletet: állítsunk össze egy „kiállítást” a tornateremben és hívjuk meg a többi csoportot vendégségbe. Így is történt, és két napra megnyitotta kapuit a robot kiállítás.

Befejezésül néhány kép az erről készített fotóalbumból:

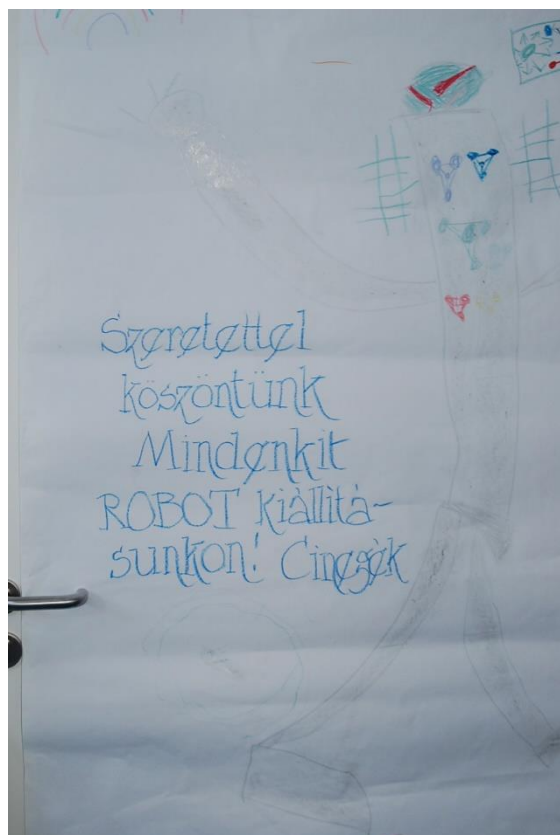
Így kezdődött:

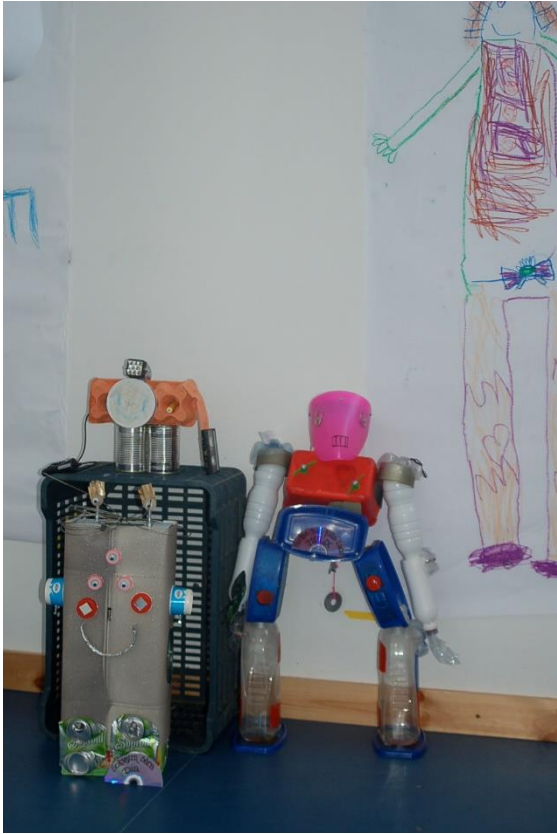

Az „installáció” szállítása:

A kiállítás:

Szép hetet Mindenkinek!